

זמני כניסת ויציאת השבת
ע"פ לוח עתים לבניה

בני ברק	באר שבע	נתיבות	הדלקת נרות
16:20	16:26	16:15*	צאת השבת
17:20	17:21	17:21	רבינו תם
17:56	17:57	17:56	

* 30 דק' קודם השקיעה

כרכות נשים צבקות

פנינה לנשמה

"בת עשרים כבת שבע"

רש"י הקדוש בתחילת הפרשה דורש את שנותיה של שרה אמנו, שכולן שוות לטובה: בת מאה כבת עשרים לחטא, שלא חטאה. ובת עשרים כבת שבע ליופי.

ואמר הגאון רבי יצחק הוטנר זצ"ל: הנה, יש לנו כאן הזדמנות לעמוד על היופי מבחינתם של חז"ל, מנקודת מבטם. ללמוד, ולהפיק לקח. לכאורה, מושם יותר דגש על היופי בגיל עשרים מאשר בגיל שבע. דגש על הביגוד וההופעה, תסרוקת ואיפור, הקפדה מקפדת. ובכל זאת, אומרים חז"ל, היופי האמיתי הוא של גיל שבע. ההתנהגות הטבעית, תום הילדות, ללא הסממנים החיצוניים המלאכותיים.

התורה, תורת חיים היא, ומסריה נצחיים. לכל דור, ולכל גיל. החיצוניות השתלטה על חיינו. הראוותנות המעושה, האופנה הכובשת וגורפת שדומה ואין לעמוד בפניה. מוצאים לכך את כל הצידוקים, ואולי הם אף צודקים. אך גם אם אין כאן איסור ואין אף טעם לפגם, וגם אם לא היתה האופנה משעבדת וחומסת הון יקר, עלינו להבין עובדת יסוד, אמת בסיסית: יופי, אין כאן!

אם נשכיל, נשוב לצניעות היהודית הטבעית, השורשית, ונמצא בה – דוקא בה ורק בה – את היופי האמיתי, את השלמות הפנימית והאושר הנכסף, במקום לנהות אחר פירסומות שוטפות מוח המנצלות אותנו וחומסות את כיסנו! (מעייין השבוע)

נס בקורונה – איך חזר לי חוש הריח?

מספרת נ.ג., נדבקתי בנגיף ואיבדתי את חוש הריח לגמרי. יש לציין שחוש הריח אצלי היה תמיד חזק במיוחד עברו כמה חודשים, את הכביסה שהייתי מכבסת לא יכולתי להריח כשהיא הייתה נקייה. ניקיתי את הבית ולא הרחתי כשהבית היה נקי. הכנתי אוכל ולא הצלחתי להריח, זה הפריע לי מאוד. הכל היה ללא ריח. חשבתי מה לעשות ??? ... שמעתי על נשים שספרו שלקחו על עצמן לא לשים בושם כלל ובפרט כשיש גברים בסביבתם. אמרתי לעצמי הרי בושם קשור לחוש הריח שמריחים ובזכות זה שלא אשים עלי יחזור לי חוש הריח... בשבתות אנחנו תמיד מתארחים אצל ההורים יש שם גיסים ודודים ובני דודים ותמיד בעבר שמתי בערב שבת בושם לפני שיצאתי מהבית. הקבלה הזו הייתה קשה לי בגלל הרגל של הרבה שנים!! הרגשתי שאני חייבת לעשות משהו רוחני שקשה לי!! שיחזיר לי את חוש הריח! וכאן קרה הנס המדהים שלא ציפיתי שיגיע כל כך מהר! עברו כמה שעות אחרי שקיבלתי על עצמי את הקבלה ושמתי לב שלאט לאט התחלתי... להריח. זה היה פשוט בלתי יאומן!!! תודה לבורא עולם!!! (קו הצניעות)

פינת ההלכה

חשוב להעיר שאשה הבאה לקנות במקום קבוע לא תפתח שיחה עם המוכר, שזהו איסור מפורש. וכן צריך להיזהר שלא לדרוש בשלומו, וכן לא להודות יותר מדי בידידות, וגם לא לקרותו בשמו, ובמקום הצורך משום דרך ארץ וכדומה, יש להגיד "אדון" וכדומה. גם כשצריכים לעזור במכירה וכדומה, צריכה להיזהר לדבר רק מה שמוכרח בקיצור ונצרך לאותו ענין.

אשה הקונה נעליים, כשיושבת בחנות ומודדת את הנעליים, צריכה להיזהר מאוד, שלא תעלה את רגלה על איזה כסא או שרפרף, באופן שיש חשש לגילוי הגוף ליד המוכר או ליד גברים אחרים שנוכחים שם.

(כתר הצניעות)

תהא האשה זהירה להתפלל, ערב ובקר וצהריים. ובסוף תפילתה יהא עיקר תחנוניה על בניה ובנותיה, שיהיו יראי שמים ושיהיו בניה מצליחין בתורה, כי עיקר זכותה של אשה לעולם הבא, שבניה עובדים להשם יתברך ועושים רצונו ויראים אותו. וכשהיא בבית עולמה, ובניה יש בלבם יראת שמים ועוסקין בתורה ובמצוות, נחשב לה הדבר הזה כאילו היא בחיים ועושה כל המצוות, והיא במעלות עליונות לעולם הבא. (איגרת התשובה – רבנו יונה)

להכנס לנעליו של הזולת

בערב שבת אחד הגיע אל ביתו של ה"חפץ חיים" זצ"ל יהודי עשיר שבקש להתארח בבית הצדיק בשבת קודש. אך תנאי התנה: "רבי, עשיר גדול אני, וברצוני לשלם על האירוח תשלום מלא".

הסכים ה"חפץ חיים" לתנאי, ואמר: "מוכן אני לתת לך הכל בתשלום!" העשיר, שלא רצה להנות בחינם מפיתו הדלה של ה"חפץ חיים", שמח מאוד והזמין אש"ל מלא, כמו בבתי המלון אליהם היה רגיל, ובני ביתו של ה"חפץ חיים" טרחו והביאו לו כל מה שבקש.

במוצאי השבת נגש העשיר להודות ל"חפץ חיים" ולשלם ככל שידרש, אולם הצדיק סרב בתוקף לקבל אפילו רובל אחד, ואף התפלל: "לקחת תשלום על מצות הכנסת אורחים? לא בא בחשבון!"

תמה האורח: "והלא כך סכמנו מראש! מדוע אם כן הבטיח לי הרב שיסכים לקבל תמורה בעד הארוח?" ענה לו החפץ חיים: "אמרתי זאת כי רצייתי שתרגיש בנוח לבקש כל מה שאתה רוצה".

זו היתה הנהגתה של רבקה – היא גמלה חסד ברוב חכמה, וחשבה מה תהיה הרגשתו של אליעזר בשתית המים, וכדי שישתה בנחת, לא אמרה לו מראש שברצונה להשקות גם את הגמלים.

לרוב, אם לא נבין את הצורך של הזולת, לא נצליח לעזור לו. כדי להבין את צרכיו מוטל עלינו "לצאת מהרבוץ" שלנו, לנסות "להכנס לנעליו" של הזולת ולחוות את מה שהוא מרגיש.

מעשה באב ובנו שבאו אל רבי אליהו חיים מייזל זצ"ל, רבה של לודז', לדין תורה, מאחר והתגלע ביניהם ויכוח אודות המעיל היחיד שהיה ברשותם, והם רצו שהרב יפסוק עם מי הצדק.

פתח האב בטענותיו: "בכל יום יוצא אני לבית הכנסת בשעת בוקר

מוקדמת וזקוק למעיל, ומשום כבוד אב סבור אני כי בני חייב להשאיר לי את המעיל היחיד שיש לנו".

לעומתו טען הבן: "אבא, אני מפרנס אותך, אני יוצא לפנות בוקר לעבודה כשבחוף כפור, ואני עלול להצטנן ולחלות מהכפור, ואז לא אוכל לצאת לעבוד. מה יועיל לך המעיל אם לא יהיה לך מה לאכול?! לכן ודאי שעלי לקבל את המעיל בבוקר".

כך התווכחו השניים בפני הרב הפיקח ששמע את טענותיהם ואמר: "אני מציע שאת הדין תורה שלכם תביאו לפני בית הדין, אך זאת אבקש: כל

אבא, אני מפרנס

אותך, אני יוצא

לפנות בוקר לעבודה

כשבחוף כפור...

אחד מכם יטען את טענותיו של השני! שמעו השניים לעצתו וכשהוזמנו להשמיע שם את טענותיהם, פתח האב ואמר: "ברשותנו מעיל אחד, לדעתי המעיל הזה שייך לבני, משום שהוא יוצא לפנות בוקר לעבודה, ממנה אנו מתפרנסים, ואם לא ילבש מעיל מחמם הוא עלול לחלות, ואז לא יהיה לנו מה לאכול".

אומר הבן: "אבא יקר! לא בא בחשבון! אתה אבי, ואני חייב בכבוד אב. אתה חייב ללכת בבוקר לבית הכנסת, להתפלל וללמוד ולהימצא בחברת אנשים, ולכן המעיל שייך לך!"

אולם האב אינו מוכן לקבל את המעיל על חשבון הבן, "זוהי הקרבה גדולה

מצדך, בני. אם חלילה יקרה לך משהו לא אוכל לסלוח לעצמי..."

והבן בשלו: "אל תדאג, אבא אני אסתר, אתה זקוק למעיל יותר ממני!"

רבני בית הדין התפעלו מהאב ומהבן המסורים כל כך זה לזה, ופסקו שהם ראויים שקופת הקהילה תממן עבורם עוד מעיל. לזה התכוון רב העיר בחכמתו.

בספור זה טמון מסר עצום, שהרי הטענות היו אותן טענות בדיוק, ויתכן שאף נאמרו באותן מילים ובאותו טון, כל ההבדל הוא רק מי הוא זה שטען אותן...

כשכל אחד רואה את עצמו – בהכרח יש פרוד, ואילו כשכל אחד רואה את רעהו – נוצר חיבור. כאשר כל אחד חושב מה טוב בשביל זולתו, ומה הוא יכול לעשות עבורו, התוצאה היא שבסופו של דבר יהיה לכולם.

אדם אינו יודע מתי יזדקק לעזרת חברו, ומי שאינו חי לעצמו, אלא מוסר עצמו להיטיב לזולתו, כל אחד ישמח לעזור לו ולהשיב לו טובה.

עמוד החסד הוא מיסודות קיום העולם, ובכל יהודי טבועה מדה זו, כמובא בגמרא "שלושה סימנים יש באומה זו: רחמנים, ובישנים, וגומלי חסדים".

היום ברחוב מתייחסים לבעלי תכונות אלו כאילו הם רכרוכיים ו'פראירים'. ומי שמתנהג בצורה המנוגדת לטבעו היהודי קוראים ברחוב 'גבר'... אך כמה מפליא, אותיות 'גבר' הן ראשי תיבות של גומלי חסד, בישנים, רחמנים. מסתבר שזו הגבורה האמיתית...

תכונות אלו הן הסימנים של היהודי, כי הן מעידות על לב מביין, על לב רגיש, שרואה את צרכי הזולת ואינו שקוע רק בעצמו. (אריה שאג)

צריך אדם להתייחס לכל אחד ואחד מישראל כאילו הוא בנו, לתקן צרכיו ולסבול משאו כמו אב לבן ממש.

(טוהר המעשים – יעלזו חסידים)

קוה אל ה'

כח התפילה

עוד נלמד מהתולעת – כשם שהתולעת בוטחת אך ורק בפיה, ואין עולה על דעתה כלל וכלל להביא גרון או כל כלי אחר לגדוע בו את העץ, כמו כן נעמוד בתפילה מתוך אמונה שרק על ידה יושיענו אבינו שבשמים, ובל נסמוך על שום דבר אחר שהוא יהא בעזרנו.

אף בזה יבואר הדמיון של 'שפכי כמים לבך' ולא אמר כיין וכשמך, כי הם נשאים דבוקים מעט בשולי הכלי, ורק המים נשפכים עד הטיפה האחרונה, לומר שהמתפלל ישפוך לבו בתפילתו וישים כל תקוותו רק בזו התפילה ולא בפעולות ההשתדלות אשר הוא עושה. (באר הפרשה)

ויחזור ויתפלל אף אם עדיין לא נושע לא יתייאש אלא ידע נאמנה שכל תפילה ותפילה מקרבת את הישועה, וסופה לבוא. בדרך זו ביארו את הפסוק (איכה ב יט) 'שפכי כמים ליבך נוכח פני ה'' ומהו הלשון 'כמים', שמדרך העולם, בשעה שנוטל האדם כוס מים לשותות לרוויה, ונתקל בדרכו ונשפכו לו כל המים, ודאי שלא יסכים מחמת זה להישאר בצמאונו, אלא יטול בשנית כוס מים להרוות צמאונו, ואם גם זה יישפך ימזוג מיד 'כוס שלישי' וכן הלאה, כך גם הדרך בתפילה, אף אם רואה האדם שתפילתו לא נתקבלה בפעם הראשונה לא יפסיק מלהתחנן לפני בוראו, אלא ישוב להתפלל עוד ועוד עד שלבסוף יענוהו מן שמיא.

כתוב במדרש "אל תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב (ישעיה מא, יד). למה נמשלו ישראל לתולעת? לומר לך מה תולעת הזו אינה מכה את הארזים אלא בפיה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך אין להם לישראל אלא תפלה. שהאמות נמשלו כארזים, שנאמר: הִנֵּה אֲשׁוּר אֶרְזוּ בְּלִבְנוֹן (יחזקאל לא, ג). ואומר: וַיִּשְׁבֶּר ה' אֶת אֶרְזֵי הַלְּבָנוֹן (תהלים כט, ה). וכשהן מתגברים עליהם, חוזרים בתשובה וצועקים ומתפללים". ביאור דברי המדרש שבא לדמות עניין התפילה לתולעת בב' אופנים: ראשונה, כשם שאין בכח התולעת להפיל את הארז בנגיסת פה אחת, אלא רק לאחר שהיא נוגסת וחוזרת ונוגסת פעמים רבות או אז תוכל להפילו, על דרך זה יתפלל האדם

שביבי אור

מדוע קשה להיות יהודי

"קשה להיות יהודי", מתאוננים רבים. מכשולים צצים על כל צעד, קשיים רבים נערמים. נסיונות פעוטים, כמוקשי נעל. כל היום עובדים במרץ, עירנים ונמרצים. מגיעה עת השיעור בערב ונמסכת ליאות בעצמות, העפעפיים כבדים, הכורסה קורצת. ואם מתגברים על הכל וכבר פותחים את הדלת – מצלצל הטלפון, אורחים בדרך. והתהיה מתגנבת: הלא הבורא רוצה בשיעורי התורה, מדוע מערים הוא קשיים כה רבים...

והתשובה – ככל התשובות, לכל השאלות – כתובה בתורה. כשרבקה התקרבה לבאר, עלו המים לקראתה. מהיכן למדו זאת חז"ל? משום שנאמר שהיא מילאה את כדה, ולא נאמר ששאבה: "ותמלא כדה ותעל", לא היה צורך לשאוב, כי המים גאו ועלו.

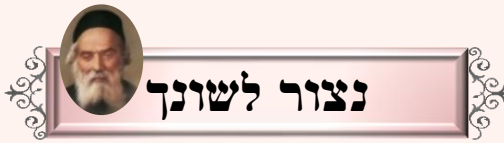
ואז בא אליעזר וביקש שתשקהו. הסכימה, השקתה אותו, ורצה אל הבאר כדי להשקות גם את גמליו: "ותרץ עוד אל הבאר לשאוב, ותשאב לכל גמליו". כאן צריכה היתה כבר לשאוב, המים כבר לא עלו לקראתה! מדוע? כי היתה זו מצוה, ובמצוה נאמר כי "לפום צערא אגרא", לפי הצער כך השכר, "יפה דבר אחד בצער יותר ממאה שלא בצער" – וכל קושי, כל התגברות על מכשול, מעלה את מכפלת השכר פי מאה, מוסיפה שני אפסים לסכום! כל טיפה נוספת של גשם, המטפטף בחוץ. כל משב מקפיא של רוח, וכל מעלה של קור, עד למליארדים רבים!

לטובתה לא עלו המים, ולטובתנו צצים מכשולים!!! (מעייני השבוע)

לרפואה שלימה
פנחס בן מזל
בתוך שאר חולי עמו ישראל

המעוניינים לתרום להפצת העלון לזיכוי הרבים
ניתן ליצור קשר במייל tzniutw@gmail.com
או בפל' 052-7681782 תזכו למצוות!

נצור לשונך

מוסר הימנעות אחת משמיעת לשון הרע

לפעמים אשה יושבת ומשוחחת עם חברתה בטלפון, ולפתע מתחילה החברה לספר: "את יודעת מה השכנה שלי עשתה אתמול"? ... והיא יודעת שהנה היא עומדת לשמוע כעת לשון הרע על אותה שכנה. ברגע זה באפשרותה לומר לחברתה: "אוי, סליחה רגע, אבל העוגה נשרפת לי בתנור, אתקשר מחר בבוקר"... ולנתק, ובכך להינצל מעוון לשון הרע. ואכן היא מסוגלת להתגבר באותו רגע ולא לדבר לשון הרע, אבל היא אומרת לעצמה: אם לא אדבר עכשיו, האם זה אומר שלעולם לא אדבר? הרי יודעת אני היטב שגם אם לא אדבר לשון הרע כעת, אדבר מחר, ואם כן אשמע כבר גם את הספור הזה...

וכן היא הטעות! אם אשה מבינה שמי שאינו מדבר לשון הרע לעולם זו גדלות, הרי שהימנעות פעם אחת מדיבור לשון הרע היא ברוך של גדלות, וברוך של גדלות גם הוא גדלות. אם אינה יכולה לתפוס הכל – שתתפוס לכל הפחות ברוך! (פניני רבי שמשון)

הלכה קבלת לשון הרע

המקבל לשון הרע – כלומר, המאמין בליבו לדברי גנאי שספרו לו על הזולת – עובר על איסור תורה.

מי שמסיבות שונות שמע לשוה"ר או נאלץ לשמוע נגד רצונו, אסור לו לקבל את הסיפור ולהאמין בו. כמו כן אין הוא רשאי לשנות דעתו לרעה, ולו אף במשהו, על האיש שעליו שמע דברי גנאי. אם יקבל את דברי הגנאי ויאמין בהם, יעבור על איסור קבלת לשון הרע, גם אם לא יאמר בפרוש שהוא מסכים ומאמין לדבריו.

השומע לשון הרע ואומר למספר כי הוא מסכים עם דבריו, עובר לא רק על איסור קבלת לשון הרע, אלא גם על איסור דיבור לשון הרע – בהסכמתו לדברי הגנאי נחשב לו הדבר כאילו הוא עצמו דיבר לשון הרע. דין זה אמור אף אם המספר והשומע נמצאים לבדם והשומע מגלה את הסכמתו אך בפני המספר, גם אז עובר השומע על שני האיסורים הללו.

חכמת נשים

אמו של הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

מעט ישוב בעלה מבית המדרש, וכה משתוקקת היא לספר לו, למצוא איזושהי הבנה, השתתפות ותמיכה – אך כששב, נותר פיה סגור על מסגר. לשון הרע!

בשעה מאוחרת נקשה הגוזרת על דלת הבית. עיניה היו נפוחות מבכי: "אנא סלחי לי! כבר קבלתי את ענשי – בני הקטן קודח מחוס!"

והצדקנית מוחלת לה, מחילה בלב שלם, ומאחלת ברכות רפואה שלמה לילד החולה.

כך נודע לבעל מכל אותו המעשה. לשנה הבאה נפקדה האשה, שהיתה חשוכת בנים מזה שנים רבות. היא זכתה לבן תלמיד חכם, שהאיר את עיני ישראל בכל העולם כולו – הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל! (אדרבה)

אחת קלטה את כוונתה הזדונית. כמעט ונפלטה מפיה קריאה לעזרה, קריאה שהיתה מזעיקה את כל שאר השכנות, וגם מכפישה את שמה של השכנה המזיקה... קריאה שמעולם לא נקראה.

חשקה שפתותיה בחוזקה, ויצאה החוצה. בדממה הרימה את הכבסים ונכנסה הביתה. בעיניה דמעות.

שוב התחילה מלאכת הכיבוס השוחקת בגב כפוף, שוב נטבלו הידיים בסבון הכביסה הצורב, ואדמו מן המים החמים ומן המאמץ. הפעם, לאחר שעות העבודה, הרחיקה לכת לעבר השכונה החדשה, מצאה לה חבלי כביסה ותלתה שם, הרחק מעינה הרעה של השכנה הכעסנית.

כשירד הלילה שבה הביתה. עדיין עצרות היו הדמעות בעיניה. עוד

אשת חבר, עקרת בית, תלתה את כביסתה על גבי החבלים בחצר המשותפת. זה עתה סיימה יום כביסה מפרך, וכעת סוף סוף יכולה היתה לברך על המוגמר ולהנות מן הסדינים הבוהקים והחולצות המולבנות.

היא נעלמה בפתח ביתה כדי להחזיר את הבית למתכונתו הרגילה, בדיוק כאשר חלפה במקום שכנה אחרת. עצביה המתוחים מלכתחילה נמתחו עוד יותר כשהקשתה הכביסה על המעבר. בלי לחשוב יותר מדי, מיהרה הביתה, נטלה זוג מספריים וגזרה את החבל. בן רגע נפלה כל הכביסה על האדמה הבוצית ושום זכר לא נשאר מצחותה.

זוג עיניים מכווץ מכאב עקב אחריה מבעד לחלון. בעלת הכביסה ראתה אותה מתקרבת עם המספריים, ובבת

לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
רחל בת תמו ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחת ז"ל
מזל בת סוליקה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' חיים חטאתו
בן ביה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' יוסף ז"ל בן ורדה תחי
דינה ז"ל בת ורדה תחי
ת.נ.צ.ב.ה